In de gevoegde zaken 28, 29 en 30-62:

betreffende verzoeken waarmede de Tariefcommissie – in hoogste instantie oordelend administratief rechterlijk college voor belastingzaken – zich op grond van artikel 177, lid 1, sub a, en lid 3 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap tot het Hof van Justitie heeft gewend, teneinde in de voor haar aanhangige gedingen:

de naamloze vennootschap Da Costa en Schaake N.V.,

gevestigd te Amsterdam,
vertegenwoordigd door mr. H. G. Stibbe en mr. L. F. D. ter Kuile, advocaten te Amsterdam (zaak 28-62),

de naamloze vennootschap „N.V. Schuitenvoerderij en Expeditiekantoor v/h Jacob Meijer",

gevestigd te Venlo (zaak 29-62),

de naamloze vennootschap „Hoechst-Holland N.V.",

gevestigd te Amsterdam (zaak 30-62),

tegen

Nederlandse administratie der belastingen,

vertegenwoordigd door de Inspecteur der invoerrechten en accijnzen, resp. te Amsterdam (zaak 28-62), Venlo (zaak 29-62) en Rotterdam (zaak 30-62),

een prejudiciële beslissing te verkrijgen omtrent de volgende vragen:

1) of artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag de door de appellanten bedoelde interne werking heeft, met andere woorden de bur-

gers aan dit artikel onmiddellijk kunnen ontlenen door de rechter te handhaven rechten;

2) ingeval deze vraag bevestigend wordt beantwoord, of zich ten deze heeft voorgedaan een ongeoorloofde verhoging van invoerrecht dan wel of men hier slechts te doen heeft met een in de rede liggende afwijking van hetgeen vóór 1 maart 1960 gold, welke afwijking, hoewel in rekenkundige zin een verhoging betekenend, niet het karakter draagt van een verhoging als gewraakt in artikel 12 voornoemd,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt:

A. M. Donner, *President,*
L. Delvaux en R. Rossi, *Kamerpresidenten,*
Ch. L. Hammes, A. Trabucchi (*Rechter-Rapporteur*), R. Lecourt en W. Strauss, *Rechters,*

Advocaat-Generaal: M. Lagrange,
Griffier: A. Van Houtte,

het volgende

ARREST

TEN AANZIEN VAN DE FEITEN

I — Overzicht van de feiten en procedure

Overwegende dat de feiten, die aan het geding ten grondslag liggen, en het verloop van de procedure als volgt kunnen worden samengevat:

a) *Ten aanzien van de zaak 28-62*

De naamloze vennootschap Da Costa en Schaake N.V. importeerde op 3 mei 1960 volgens aangifte ten invoer van dezelfde datum uit de Bondsrepubliek Duitsland goederen, die op het grensdocument

waren omschreven als „Frigen 11/12, nr. 5050, zijnde halogeenderivaten van koolwaterstoffen, 50% dichlorodifluoromethaan, 50% trichlorodifluoromethaan".

Volgens een beschikking van de Nederlandse administratie der belastingen d.d. 24 juni 1960 no. 328 B.T. moest het genoemde produkt op de datum van invoer worden ingedeeld onder post 38.19-b-6 van het tarief voor invoerrechten dat van kracht was volgens het Protocol van Brussel van 25 juli 1958, voor Nederland goedgekeurd bij de wet van 16 december 1959.

De post 38.19-b-6 luidde als volgt:

„Chemische produkten en preparaten van de chemische of van aanverwante industrieën (mengsels van natuurlijke produkten daaronder begrepen), elders genoemd noch elders onder begrepen; residuen van de chemische of van aanverwante industrieën, elders genoemd noch elders onder begrepen:

b. andere:

6. overige ..... 10% 9% e".

Op grond hiervan paste de Nederlandse administratie der belastingen op het litigieuze produkt een invoerrecht van 10% van de waarde toe.

Tegen deze beschikking stelde Da Costa en Schaake N.V. een beroep in bij de Tariefcommissie.

Volgens appellante behoorde het produkt te worden ingedeeld onder post 29.02-b-3, welke luidt:

„Halogeenderivaten van koolwaterstoffen:

b. andere:

3. overige ..... 0%".

Zij voerde terzake aan dat, gezien de verbodsbepaling van artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag, het Protocol van Brussel van 25 juli 1958, dat is gesloten tussen de drie Lid-Staten van de Benelux Economische Unie en voor Nederland is goedgekeurd bij de wet van 16 december 1959, niet tot gevolg kan hebben dat op het litigieuze produkt een hoger invoerrecht wordt toegepast dan het geval was op 1 januari 1958, toen het invoerrecht nihil bedroeg.

De Nederlandse belastingadministratie antwoordde hierop, dat artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag niet van directe toepassing is op de burgers van de Staten, die dit Verdrag hebben ondertekend.

b) *Ten aanzien van de zaak 29-62*

De naamloze vennootschap „N.V. Schuitenvoerderij en Expeditiekantoor v/h Jacob Meijer" importeerde op 14 maart 1960 volgens aangifte ten invoer van dezelfde datum uit de Bondsrepubliek Duitsland een zending elektrotechnisch installatiemateriaal van bakeliet (zogenaamde verzonken dozen), die op het grensdocument was omschreven als „bakelieten inbouwdozen".

Volgens een beschikking van de Nederlandse administratie der belastingen d.d. 3 september 1960, no. 59 B, moest dit produkt op de datum van invoer worden ingedeeld onder post 39.07-d van het tarief voor invoerrechten dat van kracht was volgens het Protocol van Brussel van 25 juli 1958, voor Nederland goedgekeurd bij de wet van 16 december 1959.

Op 14 maart 1960 luidde de genoemde post als volgt:

„Werken van de stoffen bedoeld bij de posten 39.01 tot en met 39.06:

d. andere ..... 20% 18% e".

Tegen deze beschikking stelde Jacob Meijer N.V. een beroep in bij de Tariefcommissie, daartoe aanvoerende dat de verhoging, die van deze indeling het gevolg is ten opzichte van het invoerrecht dat bij de inwerkingtreding van het E.E.G.-Verdrag op de onderhavige produkten werd toegepast, in strijd is met artikel 12 van het Verdrag.

Volgens appellante behoort het produkt te worden ingedeeld onder post 85.19, welke luidt:

„Toestellen voor het inschakelen, uitschakelen, omschakelen, aansluiten, regelen of verdelen van en voor het beveiligen tegen elektrische stroom (schakelaars, relais, zekeringen, overspanningsveiligheden, contactdozen en contactstoppen, aansluitdozen en aansluitkasten, enz.); weerstanden (andere dan verwarmingsweerstanden), potentiometers en reostaten; automatische spanningsregelaars met weerstand, met smoorspoel, met trilcontacten of met motoraandrijving; schakelborden en verdeelborden, met uitzondering van telefoonschakelborden ..... 10% 9% e".

De Nederlandse belastingadministratie voerde hiertegen hetzelfde verweer als in het geval van Da Costa en Schaake N.V.

c) *Ten aanzien van de zaak 30-62*

De naamloze vennootschap „N.V. Rhenus Transportmaatschappij" importeerde op 12 mei 1960 uit de Bondsrepubliek Duitsland een poedervormig produkt, dat op de aangifte ten invoer was omschreven als „Asplit CN".

Volgens een beschikking van de Nederlandse administratie der belastingen d.d. 16 juli 1960, no. 585 Tar/1960 moest het genoemde produkt op de datum van invoer worden ingedeeld onder post 38.19-b-6 van het tarief voor invoerrechten dat van kracht was volgens het Protocol van Brussel van 25 juli 1958, gesloten tussen de drie Lid-Staten van de Benelux Economische Unie en voor Nederland goedgekeurd bij de wet van 16 december 1959.

Op 12 mei 1960 luidde deze post als volgt:

„Chemische produkten en preparaten van de chemische of van aanverwante industrieën (mengsels van natuurlijke produkten daaronder begrepen), elders genoemd noch elders onder begrepen; residuen van de chemische of van aanverwante industrieën, elders genoemd noch elders onder begrepen:

b. andere:

6. overige ..... 10% 9% e".

Tegen deze beschikking stelde de nationale vennootschap „Hoechst-Holland N.V." als gemachtigde van de aangeefster ten invoer een beroep in bij de Tariefcommissie.

Hoechst-Holland N.V. maakte geen bezwaar tegen de indeling van het onderhavige produkt, doch zij kon zich niet verenigen met de toepassing van het invoerrecht van 9% van de waarde, aangezien het genoemde produkt ten tijde van de inwerkingtreding van artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag was vrijgesteld van invoerrechten.

De belastingadministratie voerde hiertegen aan,

„dat artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag slechts een voorschrift bevat gericht tot de Lid-Staten van de Gemeenschap; dat het Verdrag derhalve

niet zelfwerkend is en derhalve niet van rechtstreekse toepassing is in het maatschappelijk verkeer; dat voor deze mening steun wordt gevonden in het bepaalde in artikel 170, lid 1, van genoemd Verdrag".

d) *Ten aanzien van de drie zaken gezamenlijk*

In haar zittingen van 22 januari en 21 mei 1962 besliste de Tariefcommissie, dat de genoemde produkten moesten worden ingedeeld onder de posten die door de belastingadministratie waren aangewezen, doch zij was van oordeel dat uit hetgeen door partijen was aangevoerd bleek dat een vraag was opgeworpen betreffende de uitlegging van het E.E.G.-Verdrag; zij schorste dus de procedure in de drie zaken en wendde zich op 19 september 1962 tot het Hof van Justitie met de beide hierboven vermelde prejudiciële vragen, zulks overeenkomstig artikel 177, lid 3, van het Verdrag.

Op 2 oktober 1962 werden deze beschikkingen van de Tariefcommissie door de Griffier van het Hof betekend aan de partijen in de verschillende zaken, aan de Lid-Staten en aan de Commissie van de E.E.G., zulks ingevolge artikel 20 van het Statuut van het Hof van Justitie van de E.E.G.

Krachtens deze bepaling hebben appellante in de hoofdzaak, de Commissie van de E.E.G. en de Regering van de Bondsrepubliek Duitsland in elk van de drie zaken schriftelijke opmerkingen ingediend.

Bij beschikking van 24 januari 1963 heeft het Hof, overwegende dat de door de Tariefcommissie gestelde vragen betreffende de interpretatie van het Verdrag in de drie zaken gelijkluidend waren, de zaken voor de mondelinge behandeling en ter gelijktijdige berechting bij het eindarrest gevoegd.

Tijdens de zitting van het Hof op 19 februari 1963 is het woord gevoerd door de Commissie van de E.E.G.

De Advocaat-Generaal heeft zijn conclusies voorgedragen ter zitting van 13 maart 1963.

II – Opmerkingen, ingediend ingevolge artikel 20, lid 2, van het Statuut van het Hof van Justitie van de E.E.G.

Overwegende, dat de opmerkingen, ingediend ingevolge artikel 20, lid 2, van het Statuut van het Hof van Justitie behorend bij het E.E.G.-Verdrag, als volgt kunnen worden samengevat:

A – *TEN AANZIEN VAN DE EERSTE VRAAG*

De *Commissie van de E.E.G.* verwijst terzake naar de memorie welke zij in de zaak 26-62 heeft ingediend, alsmede naar de harerzijds bij de mondelinge behandeling van genoemde zaak gemaakte opmerkingen.

De *Regering van de Bondsrepubliek Duitsland* is van oordeel, dat artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag zich beperkt tot het vaststellen van regels die de Lid-Staten bij hun wetgevende arbeid moeten naleven en zich uitsluitend richt tot de Lid-Staten. De verplichting, die hieruit voor de Lid-Staten voortvloeit, bestaat dus slechts ten opzichte van de andere Verdragspartners. Alleen deze en de Commissie, die met de toepassing is belast, kunnen er derhalve aanspraken aan ontlenen.

Ten aanzien van de vraag of de Lid-Staten hun uit artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag voortvloeiende verplichtingen naleven, bezitten de particulieren dus slechts de rechten, die zij volgens het grondwettelijk stelsel van hun land tegen de overheid kunnen doen gelden. Waar voornoemd artikel 12 alleen de Staten een verplichting oplegt, is niet het E.E.G.-Verdrag, doch uitsluitend het nationale recht bepalend voor de vraag, welk rechtsgevolg toekomt aan een nationaal wettelijk voorschrift dat met het artikel in strijd is. Indien derhalve het Verdrag door een van de Lid-Staten in onvoldoende mate wordt toegepast of nageleefd, kunnen alleen de andere Lid-Staten of de Commissie daartegen bezwaar maken.

Da Costa en Schaake N.V. stelt, dat de oprichters van de gemeenschappelijke markt niet alleen een conglomeraat van verplich-

tingen, slechts aangegaan door de Lid-Staten in hun onderlinge betrekkingen, in het leven hebben geroepen, doch een Gemeenschap die een zelfstandig bestaan leidt. Da Costa en Schaake N.V. heeft bezwaar tegen de verwijzing naar de door de burgers aan artikel 12 te ontlenen rechten in de eerste door de Tariefcommissie aan het Hof gestelde vraag: teneinde na te gaan of bepalingen van het Verdrag „interne werking" hebben dient men van andere criteria uit te gaan. Zij wijst er op, dat bij voorbeeld zowel artikel 210 als artikel 177 ongetwijfeld interne werking hebben, hoewel zij zich niet rechtstreeks tot de burgers van de Lid-Staten wenden.

Ter bepaling van de gevallen waarin de nationale rechter wordt ingeschakeld om de eerbiediging van het recht bij de uitlegging en toepassing van het Verdrag te verzekeren, stelt zij de volgende criteria voor: de bepalingen zullen geen tussenkomst van de nationale wetgevende organen of van de communautaire instellingen moeten vereisen; bij geboden of verboden zal uit de aard of de redactie der bepalingen een voldoende mate van afdwingbaarheid moeten blijken; de bepalingen zullen voldoende concreet moeten zijn geformuleerd.

In het geval van artikel 12 is aan al deze voorwaarden voldaan. De inhoud van het artikel is van dien aard, dat het toepasselijk is zonder voorafgaande concretisering door de nationale wetgevingen der Lid-Staten. Het behoeft evenmin uitwerking door de communautaire wetgever, gegeven het feit, dat alle ten tijde van de inwerkingtreding van het Verdrag van kracht zijnde douanerechten vaststonden en bekend waren op 1 januari 1957 (artikel 14). Hoewel het artikel zich niet tot de burgers, doch tot de nationale overheden richt, bevat het een duidelijke grondregel, waarvan schending zou indruisen tegen de grondslagen van de Gemeenschap, zodat de burgers die door die schending dreigen te worden benadeeld dienen te worden beschermd. Ten slotte leent artikel 12 zich bij uitstek voor onmiddellijke toepassing door de nationale rechter, indien deze de in strijd met dit artikel verhoogde of nieuw ingevoerde in- en uitvoerrechten buiten toepassing laat.

Jacob Meijer N.V. is van mening, dat de burgers van de Lid-Staten aan artikel 12 onmiddellijk door de rechter te handhaven rechten kunnen ontlenen.

Hoechst-Holland N.V. merkt op, dat nergens blijkt dat de Lid-Staten de toepassing van het communautaire recht hebben willen onttrekken aan de bevoegdheid van de nationale rechterlijke instanties; artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag geeft een voorschrift dat zonder meer en zonder tussenkomst van de nationale wetgever voor directe uitvoering vatbaar is; een ieder moet kunnen verlangen dat de rechter het artikel toepast, zelfs indien bepalingen van de nationale wet daarmede in strijd zijn.

B — *TEN AANZIEN VAN DE TWEEDE VRAAG*

De *Commissie van de E.E.G.* merkt op, dat in de onderhavige gevallen evenals in de zaak 26-62 met betrekking tot de tweede vraag moet worden onderscheiden tussen een „hoofdvraag", waarvoor zij verwijst naar haar opmerkingen in de zaak 26-62, en een „bijkomende vraag": welke uitlegging van artikel 12 van het Verdrag behoort de nationale rechter in acht te nemen ter bepaling van het recht, dat bij de inwerkingtreding van het Verdrag voor een bepaald produkt van kracht was? Onder verwijzing naar het gestelde in haar memorie in de zaak 26-62 merkt de Commissie op, dat in de zaken 28-62 en 29-62 tussen partijen geen verschil van mening bestaat over de vraag welk recht ten tijde van de inwerkingtreding van het Verdrag op de in het geding zijnde goederen werd toegepast; namelijk in de zaak 28-62 een nulrecht en wat betreft de zaak 29-62 een recht van 10% van de waarde. De heffing van het recht in het eerste geval en de verhoging van het recht in het tweede geval zijn dus in strijd met artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag. Ten aanzien van de zaak 30-62 is het volgens de Commissie niet duidelijk, of de Nederlandse administratie de namens aangeefster geponeerde stelling aanvaardt, dat bij invoer van het betrokken produkt vóór 1 maart 1960 geen invoerrecht was verschuldigd. Daar de Tariefcommissie nog geen zelfstandig onderzoek heeft ingesteld naar de juiste samenstelling en functie van het goed, is de Commissie van oordeel dat op het huidige tijdstip niet onomstotelijk kan worden vastgesteld:

a) welk recht ingevolge het oude tarief op het betrokken produkt behoorde te worden toegepast;

b) welk recht – al dan niet in overeenstemming met de uitkomst van a) – in feite ten tijde van en onmiddellijk vóór het in werking treden van het Verdrag werd toegepast.

De Commissie meent dat het in hoge mate waarschijnlijk is, dat de nieuwe indeling met ingang van 1 maart 1960 tot een verhoging van recht heeft geleid welke niet strookt met artikel 12 van het Verdrag.

Da Costa en Schaake N.V. wijst er op, dat de verplichting der Lid-Staten tot naleving van de verdragsbepalingen inzake douanerechten absolute gelding heeft, zoals in het bijzonder blijkt uit artikel 37, lid 2; het is dus ondenkbaar, dat enige verhoging der douanerechten toelaatbaar zou zijn.

Jacob Meijer N.V. merkt op, dat blijkens de memorie van antwoord, naar aanleiding van de behandeling van het ontwerp voor het nieuwe Benelux-tarief in de Tweede Kamer der Staten-Generaal, de Nederlandse Regering van mening is, dat onder het verbod bestaande invoerrechten te verhogen, vermeld in artikel 12 van het Verdrag, ook valt een verhoging van invoerrecht, welke voortvloeit uit een technische wijziging.

De *Duitse Regering* merkt op, dat de vraag of een nationale regeling in overeenstemming is met de uit artikel 12 voortvloeiende verplichting niet staat ter beslissing van het Hof op de voet van artikel 177 van het Verdrag, daar deze vraag niet de uitlegging van het Verdrag betreft.

Zowel de *Commissie van de E.E.G.* als *Da Costa en Schaake N.V,. Jacob Meijer N.V.* en *Hoechst-Holland N.V.* merken ten slotte op, dat weliswaar de transpositie van de vroegere tarieven in de nomenclatuur van Brussel soms tot een tariefverhoging kan leiden, doch dat niets er zich tegen verzet een eventuele verhoging uit te schakelen door de betrokken tariefpost in onderposten te splitsen.

C – *TEN AANZIEN VAN DE VRAAG OF DE VORDERINGEN ZONDER VOORWERP ZIJN GERAAKT*

Bij de mondelinge behandeling heeft de Commissie van de E.E.G. gesteld, dat de in deze zaken ingestelde vorderingen zonder voorwerp zijn geraakt ten gevolge van het op 5 februari 1963 door

het Hof gewezen arrest in de zaak 26-62, waarbij gelijkluidende vragen zijn beslist.

TEN AANZIEN VAN HET RECHT

Overwegende dat de regelmatigheid van de procedure, aangevangen door de Tariefcommissie ter verkrijging van een prejudiciële beslissing van het Hof krachtens artikel 177 van het E.E.G.-Verdrag, niet is betwist en geen aanleiding geeft tot bedenkingen van ambtswege;

Overwegende dat de Commissie, verschenen krachtens artikel 20 van het Statuut van het Hof van Justitie der E.E.G., betoogt dat het verzoek dient te worden afgewezen nu het zonder voorwerp is geraakt, daar de vragen waarvoor in de onderhavige zaak een interpretatie aan het Hof is gevraagd reeds zijn beantwoord door het arrest 26-62 van 5 februari 1963, waarbij over gelijke vragen, opgeworpen in een overeenkomstige zaak, is beslist;

dat deze stelling ongegrond is;

dat toch allereerst dient te worden onderscheiden tussen de verplichting door artikel 177, derde alinea, opgelegd aan de nationale rechter in hoogste instantie en de bevoegdheid door het tweede lid aan elke nationale rechter toegekend om aan het Hof vragen omtrent de uitlegging van het Verdrag voor te leggen;

dat artikel 177, laatste lid, weliswaar aan de nationale rechterlijke instanties zoals de Tariefcommissie, waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hogere voorziening, zonder enige beperking de verplichting oplegt om zich met vragen van uitlegging tot het Hof te wenden zodra zulk een vraag voor hen wordt opgeworpen, doch dat moet worden toegegeven dat het gezag van een door het Hof reeds krachtens artikel 177 gegeven uitlegging deze verplichting van haar grond kan beroven en derhalve van haar inhoud kan ontdoen;

dat dit met name het geval is, wanneer de opgeworpen vraag zakelijk gelijk is aan een vraag welke reeds in een gelijksoortig geval voorwerp van een prejudiciële beslissing is geweest;

Overwegende dat immers, wanneer het Hof naar aanleiding van een concreet geval, aanhangig bij een nationale rechter, een uitlegging geeft, het zich er toe beperkt de betekenis van de Gemeenschapsnorm af leiden uit letter en geest van het Verdrag, met dien verstande, dat de toepassing van de aldus geïnterpreteerde norm op dat concrete geval aan de nationale rechter blijft voorbehouden;

dat deze opvatting overeenkomt met de door artikel 177 aan het Hof opgedragen taak welke strekt ter verzekering van de eenheid van uitlegging van het Gemeenschapsrecht in de zes Lid-Staten;

dat overigens, indien artikel 177 niet zodanige strekking had, de procesvoorschriften van artikel 20 van het Statuut van het Hof van Justitie, hetwelk de Lid-Staten en instellingen der Gemeenschap in het procesverloop betrekt, en de verplichting voorzien bij artikel 165, derde lid, bepalende, dat het Hof in voltallige zitting recht zal doen, goede grond zouden missen;

dat ten slotte deze opvatting van 's Hofs werkzaamheid in het kader van artikel 177 steun vindt in de omstandigheid, dat de procedure wordt gekenmerkt door het ontbreken van partijen in de eigenlijke zin;

Overwegende echter dat zulks geenszins wegneemt dat iedere nationale rechter aan artikel 177 de bevoegdheid blijft ontlenen om, indien hij zulks nodig acht, vragen van uitlegging opnieuw aan het Hof voor te leggen;

dat zulks volgt uit artikel 20 van het Statuut van het Hof van Justitie, blijkens hetwelk de procedure ter beantwoording van prejudiciële vragen van rechtswege aanvangt, zodra een nationale rechter zodanige vraag heeft voorgelegd;

Overwegende dat het Hof zich derhalve over de onderhavige verzoeken heeft uit te spreken;

Overwegende wat deze verzoeken zelve betreft, dat de thans gevraagde uitlegging van artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag is gegeven bij 's Hofs arrest 26-62 van 5 februari 1963;

dat het Hof toch daarbij rechtens heeft vastgesteld:

„1e. artikel 12 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap heeft directe werking en schept ten bate der justitiabelen door de nationale rechters te handhaven rechten;

2e. teneinde vast te stellen of in- en uitvoerrechten en heffingen van gelijke werking in strijd met het in artikel 12 vervatte verbod zijn verhoogd, dient te worden uitgegaan van de in- en uitvoerrechten en heffingen welke de Lid-Staat bij het in werking treden van het Verdrag daadwerkelijk heeft toegepast;

zulk een verhoging kan evenzeer voortvloeien uit een nieuwe opstelling van het tarief, welke de indeling van het produkt in een hoger belaste tariefpost tengevolge heeft, als uit een verhoging van het toegepaste douanetarief";

Overwegende dat de vragen van uitlegging, gesteld in het onderhavige geval, gelijk zijn aan die welke aldus werden beantwoord en dat het Hof van nieuwe gezichtspunten niet is gebleken;

dat onder deze omstandigheden de Tariefcommissie naar het vorige arrest moet worden verwezen;

Ten aanzien van de kosten

Overwegende dat de kosten, gemaakt door de Commissie der E.E.G. en de Regeringen der Lid-Staten welke terzake hun opmerkingen aan het Hof hebben doen toekomen, niet voor vergoeding in aanmerking komen;

dat de onderhavige procedure het karakter draagt van een incident in het voor de Tariefcommissie aanhangige geding; dat derhalve de beslissing over de door partijen ten principale gemaakte kosten bij deze rechter moet verblijven;

Gezien de processtukken;

Gehoord het rapport van de Rechter-Rapporteur;

Gehoord de mondelinge toelichting van de Commissie van de E.E.G.;

Gehoord de conclusie van de Advocaat-Generaal;

Gelet op de artikelen 9, 12, 14, 169, 170 en 177 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap;

Gelet op het Protocol betreffende het Statuut van het Hof van Justitie van de Europese Economisch Gemeenschap;

Gelet op het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen;

Gezien zijn arrest van 5 februari 1963;

verklaart

HET HOF VAN JUSTITIE

uitspraak doende op de verzoeken om een prejudiciële beslissing, gedaan door de Tariefcommissie op 19 september 1962,

1) **er bestaat geen grond tot het geven ener nieuwe interpretatie van artikel 12 van het E.E.G.-Verdrag;**

2) **het staat aan de Tariefcommissie uitspraak te doen over de kosten in de onderhavige instantie gevallen.**

Aldus door het Hof gewezen en ondertekend te Luxemburg op zevenentwintig maart negentienhonderddrieënzestig.

DONNER DELVAUX ROSSI

HAMMES TRABUCCHI LECOURT STRAUSS

Uitgesproken ter openbare zitting gehouden te Luxemburg op zevenentwintig maart negentienhonderddrieënzestig.

De Griffier, *De President,*

A. VAN HOUTTE A. M. DONNER